

Chương thứ 15

CHỦ NỢ XUẤT HIỆN

Người này gương mặt vuông vuông vắn vắn, mặc một chiếc áo dài màu xanh rất sạch sẽ, cả người giống như một ổ bánh mì vừa ra lò.

Dương Khai Thái! Người này chính là Dương Khai Thái.

Dương Khai Thái đi đứng, vẫn còn cái vẻ chững chạc, mắt không nhìn ngang nhìn dọc, hình như y không thấy Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang.

Nhưng y cứ đi một mạch thẳng lại chỗ bọn họ, không những vậy, còn đi thẳng tới trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.

Cả người Phong Tứ Nương cứng đờ ra, nàng nói không ra lời.

Trước giờ nàng độc lai độc vãng, tự mình làm chuyện mình, ai xem nàng ra sao, nàng chẳng thèm để ý.

Có điều, đối với người này, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ và áy náy.

Nàng gặp người này, như một người đang trốn nợ, thành linh gặp phải chủ nợ.

Bởi vì, quả thật nàng thiếu y một cái nợ, không những vậy, cái nợ không thể nào trả nổi.

Nhưng Dương Khai Thái không hề nhìn nàng đến nửa con mắt, làm như đã quên mất trên đời này còn có một người như nàng tồn tại.

Tiêu Thập Nhất Lang đã đứng dậy, gượng cười một tiếng, nói:

- Xin mời ngồi.

Dương Khai Thái không ngồi, Tiêu Thập Nhất Lang đành phải đứng với y.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác ra, gương mặt vuông vuông vắn vắn, thành thành thật thật của y, đã biến ra già nua, tiều tụy.

... Bây giờ, dù y vẫn còn là ổ bánh mì, y không còn là ổ bánh mì mới ra lò.

... Hai năm nay, ngày tháng trôi qua, đối với y, có lẽ không phải là lạc thú.

Trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang cũng rất khó chịu, nhất là sau khi đã trải qua chuyện xảy ra đêm vừa rồi.

Y bỗng nhiên có cảm giác mình như một tên ăn trộm vặt đầy ty bỉ đê tiện, cái thứ cảm giác đó, chỉ khi đụng phải người này y mới cảm thấy ra.

Dương Khai Thái cũng đang nhìn y, cái vẻ mặt cũng giống người đang nhìn tên ăn trộm vặt vậy, y bỗng nhiên hỏi:

- Các hạ là Tiêu Thập Nhất Lang Tiêu đại gia ?

Đương nhiên y nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang, chẳng những vậy còn không thể nào quên được, nhưng y lại cứ làm như chưa gặp bao giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn cách gật gật đầu.

Y hiểu rõ lý do tại sao Dương Khai Thái làm vậy, y hiểu rõ tâm tình Dương Khai Thái.

Dương Khai Thái nghinh mặt nói:

- Tại hạ họ Dương, tại hạ lại đây để giao ngân phiếu cho Tiêu đại gia.

Y rút trong người ra một tập ngân phiếu mới tinh, hai tay đưa qua:

- Ở đây có hai trăm tờ năm trăm lượng, mười tờ năm vạn lượng, cộng tất cả là sáu chục vạn lượng, xin đại gia đếm dùm.

Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên không đếm ngân phiếu, thậm chí còn ngại ngần không muốn thò tay ra tiếp lấy, chỉ lâm bâm trong miệng:

- Không cần phải đếm, nhất định không sai.

Dương Khai Thái sa sầm nét mặt nói:

- Đây là số tiền lớn, Tiêu đại gia nhất định phải đếm dùm, không đếm không được.

Không những y rất kiên trì, hình như y đã hạ quyết tâm.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước cười khỏ, tiếp lấy, tùy tiện đếm, thật tình y không muốn có tý xung đột nào với người này.

Dương Khai Thái hỏi:

- Sai chỗ nào không ?

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức lắc đầu:

- Không sai.

Dương Khai Thái nói:

- Xong chỗ này, ông ở hai chỗ ngân hàng Lợi Nguyên, Lợi Thông, còn có một trăm bảy mươi hai vạn lượng trong trương mục.

Y rút ra một cuốn trương mục, rồi lại rút ra một tập ngân phiếu:

- Đây là trương mục, đây là ngân phiếu, xin ông lấy giùm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không hề muốn rút hết ra toàn bộ.

Dương Khai Thái nghinh mặt lên nói:

- Ông không muốn, tôi muốn.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ông ?

Dương Khai Thái lạnh lùng nói:

- Hai ngân hàng này đều là của tôi, từ đây về sau, tôi không muốn qua lại với hạng người như ông.

Tiêu Thập Nhất Lang chờ người ra.

Thật tình y nghĩ không ra điều gì để nói, hiện giờ Dương Khai Thái muốn đi, y đã chuẩn bị không mời ở lại.

Nhưng Dương Khai Thái không hề có ý muốn chuẩn bị đi, y còn đang nghinh mặt, trừng mắt nhìn, bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Sau trận chiến giữa ông và Tiêu Dao Hài, rất nhiều người cho rằng ông là đương kim đệ nhất cao thủ thiên hạ.

Tiêu Thập Nhất Lang gượng cười nói:

- Trước giờ tôi chưa hề nghĩ như vậy.

Dương Khai Thái nói:

- Tôi có nghĩ như vậy, tôi biết tôi không phải đối thủ của ông.

Gương mặt bạnh ra của y, bỗng lộ ra một biểu tình kỳ dị, y chậm chậm nói tiếp:

- Tôi biết từ lâu, bất kỳ chuyện gì, tôi đều không phải là đối thủ của ông.

Câu nói ấy hình như có mùi kim, không những đâm vào Tiêu Thập Nhất Lang, đâm vào Phong Tứ Nương, còn đâm vào cả chính y.

Phong Tứ Nương cắn môi, bỗng nhiên đưa bầu rượu lên miệng uống ừng ực một hồi.

Dương Khai Thái cũng còn chưa nhìn nàng, y lạnh lùng nói:

- Nghe nói, hôm qua ông ở đây, trong vòng ba chiêu, đã đánh bại anh em nhà Âu Dương, oai phong như vậy, thiên hạ không ai bằng được, nếu Dương Khai Thái tôi tìm ông tỷ cao hạ, người khác nhất định sẽ cười tôi không biết tự lượng sức mình.

Y nắm chặt hai nắm tay lại, nói dần từng tiếng một:

- Chỉ tiếc, tôi vốn là một người không biết tự lượng sức mình, do đó tôi ...

... Do đó tôi mới đi yêu Phong Tứ Nương.

Câu nói ấy, tuy y không nói ra, nhưng Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương đều hiểu rõ ý tứ.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Ông ...

Dương Khai Thái không để cho y mở miệng, lại giành nói tiếp:

- Vì vậy, hôm nay tôi lại đây, ngoài việc thanh toán trương mục ra, chính là để lãnh giáo vũ công thiên hạ vô địch của ông.

Tuy y nói rất chậm, nhưng mỗi tiếng đều nói ra rất rõ ràng.

Y vốn có tật nói cà lăm khi nào bị vội vã gấp rút quá, hiển nhiên, y đã hạ quyết tâm, muốn thanh toán tất cả các trương mục với Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang rất hiểu tâm tình của y, có điều trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu hơn.

Dương Khai Thái nói:

- Chúng ta ra ngoài, hay ở đây động thủ ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, nói:

- Tôi chẳng ra ngoài, cũng chẳng ở đây động thủ.

Dương Khai Thái nổi giận nói:

- Ông nói vậy là có ý gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Ý tứ của tôi chính là, tôi không thể động thủ với ông.

Thật tình, y không thể động thủ với người này, bởi vì, y đã không thể thắng, mà cũng chẳng thể thua.

Tiêu Thập Nhất Lang hiện tại không thể nào bại trận.

Y biết trong lòng Dương Khai Thái đang đầy phẫn nộ, xuất thủ không nhẹ tay chút nào, nếu y bị thương dưới tay của Dương Khai Thái, lập tức sẽ có người tìm y giết ngay.

Hiện giờ y nhất định không thể chết được.

Y còn có bao nhiêu chuyện không làm không được.

Dương Khai Thái trừng mắt nhìn y, mặt đã đỏ lên:

- Ông không thể động thủ với tôi ? Bởi vì tôi không đáng ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không có ý như vậy.

Dương Khai Thái nói:

- Bất kể ông có ý gì, bây giờ tôi xuất thủ đây, ông không hoàn thủ, tôi giết ông.

Y vốn là một người rất khoan hòa rộng lượng, vốn không thể làm chuyện bức bách người quá lỗ như vậy.

Có điều, bây giờ y đã bức Tiêu Thập Nhất Lang không còn đường để đi.

Gương mặt của Phong Tứ Nương cũng đỏ ửng cả lên.

Nàng vốn đã nhịn không muốn nổi, lúc này uống rượu vào, càng làm cho nàng nhịn không nổi nữa, bỗng nhiên nàng nhảy dựng lên la lớn:

- Dương Khai Thái, tôi hỏi anh, anh làm vậy là có ý gì ?

Dương Khai Thái không thèm nhìn đến nàng, gương mặt của y trắng bệch.

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ anh nghĩ y sợ anh thật sao ? Dù y có sợ anh chẳng nữa, anh cũng không thể khinh người ta quá như vậy.

Dương Khai Thái vẫn không thèm nhìn nàng.

Phong Tứ Nương nói:

- Anh nhất định muốn giết y ? Được, vậy thì anh giết tôi trước đi.

Gương mặt của Dương Khai Thái đang càng lúc càng trắng bệch ra, bỗng nhiên đỏ lên.

Y cũng không nhin nổi nữa, lớn tiếng nói:

- Y ... Y ... Y là gì của cô ? Cô muốn chết thay cho y ?

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Bất kể y là gì của tôi, anh cũng chẳng can thiệp được.

Dương Khai Thái nói:

- Tôi ... Tôi ... Tôi không can thiệp vào được ? Ai ... Ai can thiệp vào được ?

Y nói chưa xong câu, trán của y đã lộ gân xanh lên chằng chịt.

Y quả thật đã tức giận muốn điên loạn, tức giận đến nước mắt muốn trào ra.

Đây là vì lý do gì ? Vì ai ?

Bọn họ đáng lý ra là một cặp vợ chồng đáng được người ta ngưỡng mộ, cũng như Liên Thành Bích và Thẩm Bích Quân vậy.

Có điều bây giờ ...

Tiêu Thập Nhất Lang không nữa nhìn thêm, y cũng không nữa nghe thêm, bây giờ y chỉ còn một con đường để đi.

- Được, chúng ta ra ngoài kia.

Đêm đã xuống, các cửa tiệm hai bên đường đều đã lên đèn.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm bước xuống lầu, chậm chậm bước ra ngoài đường.

Bước chân của y nặng nề, tâm tình càng nặng nề hơn, y không giận Dương Khai Thái.

Dương Khai Thái không hề bức bách y, Dương Khai Thái cũng bị bức bách đi vào con đường này, như y vậy.

Một áp lực kinh sợ vô cùng, ép bọn họ phải đi vào con đường đó, không đi không được.

Đây rốt cuộc là yêu ? Hay là hận ? Là bi ai ? Hay là phần nợ ?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng muốn nghĩ thêm, y biết bất kể mình nghĩ sao, mình cũng không nghĩ được rốt cuộc câu chuyện sẽ kết thúc ra làm sao.

Y đã bước ra tới giữa đường, ngừng lại.

Y bỗng nhiên phát giác ra, tất cả các tiếng động và cử chỉ, đều hình như theo bước chân của y mà ngưng bật lại.

Dương Khai Thái cũng đã bước ra khỏi Mẫu Đơn lâu.

Yên lặng bao trùm xuống con đường.

Bao nhiêu người đều tránh ở đằng xa, mở to cặp mắt nhìn bọn họ, mọi người ai ai cũng giống một tên ngốc.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang biết, kẻ ngốc chân chính không phải là những người ấy, mà là bọn mình.

Trên lầu bổng vọng lại tiếng đồ đạc va chạm, hình như bao nhiêu mâm chén đều bị vỡ tan thành mảnh vụn trên đó.

Đồ đạc tan vỡ rồi, tiếp theo đó là tiếng khóc nức nở, khóc như một đứa con nít.

Phong Tú Nương vốn là người trước giờ muốn cười là cười, muốn khóc là khóc.

Nàng không xuống lầu, nàng không nở nhìn, nhưng lại không có cách nào cản trở được bọn họ.

Dương Khai Thái nắm chắc lấy hai nắm tay, gương mặt vuông vắn của y, hình như vì thống khổ mà nhăn nhúm không thành hình dạng.

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi thở ra một hơi dài nói:

- Ông ... Ông làm chi vậy cho khổ ?

Dương Khai Thái trừng mắt nhìn y, đột nhiên rống lên:

- Tại sao ngươi không tự hỏi mình đi ?

Y nói chưa xong, đã xông lại, tấn công ra ba chiêu, y xuất thủ không nhanh, cũng không đẹp mắt.

Nhưng mỗi chiêu đều là toàn tâm toàn ý đánh ra, y như lúc y đi bộ, mỗi bước đều đạp thực trên mặt đất.

Tiêu Thập Nhất Lang đã hạ quyết tâm:

- Trận này không thể bại, cũng không thể thắng.

Y tính rằng, mình sẽ đánh một hồi cho đến lúc Dương Khai Thái không còn có thể đánh tiếp được nữa, sẽ lập tức ngừng lại.

Có điều, Dương Khai Thái vừa xuất thủ, Tiêu Thập Nhất Lang lập tức phát giác ra, đây không phải là chuyện dễ làm.

Tuy trái tim Dương Khai Thái loạn cả lên, chiêu thức của y không hề loạn.

Y xuất thủ không đẹp mắt, nhưng mỗi chiêu đánh ra đều rất hữu hiệu, chiêu thức của y không biến hóa nhanh, nhưng rất trầm mãnh, chân lực đầy rẫy, kinh lực hùng dũng, đủ để bù đắp vào chỗ biến hóa không nhanh đó.

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ chưa gặp ai luyện võ công chân thực chắc chắn đến độ như vậy.

Qua hết hai mươi chiêu, kinh lực của y đã hoàn toàn phát huy ra, chỉ cần một chân đạp xuống mặt đường, trên mặt đá xanh lập tức hiện rõ dấu bàn chân của y ở đó.

Dấu chân không nhiều lắm. Bởi vì, chiêu thức y đánh ra đều rất quy cũ, ngay cả phương vị chỗ đạp chân cũng không thay đổi.

Dấu chân tuy không nhiều, nhưng càng lúc càng sâu.

Bảng hiệu hai bên đường, bị chưởng lực của y chấn động, không ngớt lắc qua lắc lại phát ra những tiếng kêu kẹt.

Trán của Tiêu Thập Nhất Lang đã bắt đầu ướt đầm mồ hôi.

Y muốn đem chiêu thức biến ảo ra đánh bại người này cũng không khó gì, bởi vì, Dương Khai Thái xuất thủ quả thật rất vụng về chậm chạp.

Có điều, y không thể thắng được. Dương Khai Thái đánh hết quyền này tới quyền khác, quyền nào cũng kết kết thực thực bỏ lại, y chỉ còn nước đỡ gạt, tránh né.

Y bỗng nhiên phát giác ra, mình giống một cây đinh đang bị một cái búa gõ vào không ngớt.

Cây đinh dù nhọn, trước sau gì cũng bị cái búa gõ lút vào trong gỗ.

Đáng sợ nhất là, cái đùi của y bỗng nhiên bắt đầu tê dại hẳn ra, động tác cũng từ từ chậm chạp lại.

Bình thời, y đánh nhau, không hề bị thua bao giờ, bởi vì, y ôm trong lòng một niềm tin tất thắng, một thứ dũng khí người khác không có được.

Có điều, bây giờ y không có cái dũng khí đó, bởi vì, y không có ý định tất thắng.

Y cũng không muốn bị bại trận.

Nhưng y quên rằng, cao thủ tương tranh, nếu không thắng, chính là đã bại rồi.

Giữa hai cái thắng thua, không có một chỗ hờ trống không nào để chọn lựa.

Bây giờ y có muốn thắng, cũng không còn kịp nữa.

Vũ công, kinh lực, lòng tin của Dương Khai Thái đã đạt đến mức đẳng phong, y đã phát huy hết được tiềm lực trong người mình.

Y đã đánh ra được cái niềm tin tất thắng trong lòng mình. Y đã có được cái điều kiện của tất thắng.

Ngay cả chính y cũng không bao giờ nghĩ được rằng, mình có thể đạt được tới cái cảnh giới như vậy.

Lấy tình huống bây giờ của y, trên đời này muốn đánh bại y không có nhiều người.

Tiêu Thập Nhất Lang biết mình sẽ bại trận không nghi ngờ gì nữa.

Quả thật y là một cây đinh, đã bị đóng sâu vào trong gỗ, vũ công của y không có chỗ nào phát huy được ra.

Hướng gì, vết thương của y lại bắt đầu phát tác.

Nhưng chân chính trí mạng nhất, vẫn là cái lỗi suy nghĩ của y.

Y bắt đầu có những ý niệm đó, chính là đã bắt đầu bại trận không còn nghi ngờ gì nữa cả.

Thất bại mùi vị ra sao nhỉ?

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

Bởi vì, y bình sinh đánh nhau với người ta, trên dưới trăm trận, không bao giờ bị thất bại lần nào.

Bây giờ, y đã bắt đầu phải nghĩ tới. Nghĩ tới đó chính là trúng phải chất độc trí mạng, phá vỡ đi lòng tự tin và lực lượng vô biên trong lòng mình.

Đột nhiên Dương Khai Thái bước chân trái tới, đạp vào trong dẫu chân trên mặt đường, đánh ra một quyền bên mặt, chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm đâm thẳng vào ngực Tiêu Thập Nhất Lang.

Chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm ấy, vốn là một chiêu thức rất phổ thông, y đánh ra rất quy cũ, không một điểm hoa dạng nào cả, nhưng đánh ra kinh lực cường mãnh vô cùng tận, phóng cặp mắt ra cả thiên hạ, không có người thứ hai nào sử được đồng dạng như vậy.

Dù là Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không thể có oai lực kinh hồn như vậy.

Y nghĩ tới điểm đó, cơ hồ không còn ý niệm và lòng tin để đỡ gạt hay tránh né gì cả.

Chính ngay lúc đó, bỗng nhiên có một cây trường tiên từ không trung bay lại, quán chặt vào đùi bên trái của Dương Khai Thái.

Không ai thấy qua một cây trường tiên nào dài đến thế, cũng chưa thấy cây trường tiên nào linh hoạt đến thế.

Một người cụt tay, gương mặt nghiêm nghị, đầu đội mũ trên châu, hai chân đã bị chặt từ đầu gối, đứng trên đầu một gã đại hán để ngực trần, đang huy động cây trường tiên ở ngoài một trượng hơn.

Y ngoặt đầu tiên lại, rồi lại vung ngược ra, hét lớn:

- Nằm xuống.

Dương Khai Thái không nằm xuống.

Lực lượng trên đường quyền của y, chỉ trong chớp mắt, đã thu lại, chìm xuống dưới chân.

Dấu chân lúc nãy vốn chỉ sâu có nửa tấc, lập tức lũng sâu xuống.

Lớp đá hoa cương dưới chân y, bỗng nhiên biến thành mềm xèo như bùn đất, hai bàn chân của y, bỗng lún xuống mặt đường, lún tới cổ chân.

Nhân Thượng Nhân trán nổi gân xanh lên, bấp thịch trên cánh tay còn lại đã nổi vòng lên, cây trường tiên kéo thẳng ra như một cây bút.

Nhưng Dương Khai Thái vẫn còn đứng như trời trồng ở đó, làm như bỗng biến thành một trụ đá không thể lay động.

Cây tiên trong tay Nhân Thượng Nhân đã thu lại, đầu tiên búng ngược lại.

Nào ngờ, chính ngay lúc đó, Dương Khai Thái đã chụp lấy đầu tiên, đột nhiên gầm lên một tiếng, dùng sức kéo một cái.

Thân hình của Nhân Thượng Nhân lập tức bị chân bay lên trời, mắt thấy sẽ bị đập mạnh xuống đất, bỗng nhiên lộn ngược người, như bánh xe, quay liên tiếp ba vòng, rồi lại đáp xuống yên ổn trên đầu gã đại hán.

Có điều, cây trường tiên trên tay của y đã bị giựt mất.

Dương Khai Thái đã bẻ cây trường tiên gãy thành năm sáu khúc, ném qua một bên, nghênh mặt lên nói:

- Đáng lý ra ta phải giết ngươi.

Nhân Thượng Nhân cười nhạt nói:

- Tại sao ngươi không làm vậy ?

Dương Khai Thái nói:

- Bình sinh ta không đánh nhau với kẻ tàn phế.

Bỗng nhiên mái nhà đối diện có người than lên:

- Người này thật không hổ là một kẻ quân tử, chỉ tiếc là bản mặt hơi dày một tít.

Dương Khai Thái ngẩng phắt đầu lên:

- Ai đó ?

Một lão già một mắt thọt chân, hai tay chắp sau lưng, đứng trên mái ngói, nhún nhả nói:

- Ta chẳng phải là người quân tử, lại còn là người tàn tật, chẳng qua, nếu có kẻ cố ý nhường nhịn buông tha cho mình, nhất định ta sẽ không mặt mũi đâu ghì lấy người ta đòi đánh cho được.

Dương Khai Thái mặt mũi xanh lè:

- Ngươi nói ai vậy ?

Lão già ấy dĩ nhiên chính là Hiên Viên Tam Khuyết:

- Ta nói đây là người chứ ai, lúc nãy, người đánh chỉ mới có mười bảy chiêu, Tiêu Thập Nhất Lang đã có thể đánh ngã người ba lần, không lẽ người thật tình không biết sao ?

Gương mặt xanh lè của Dương Khai Thái biến thành đỏ ửng.

Lúc mới đánh nhau, chiêu thức biến hóa của y rất vụng về, quả thật dễ lộ ba lần chỗ hở.

Chính y cũng không phải là không biết. Y đã biết thì không phủ nhận được.

Bất kể Dương Khai Thái là kẻ ngốc cũng vậy, quân tử cũng vậy, ít ra y không phải là tiểu nhân.

Trong đám người đứng dưới mái ngói, bỗng có một người từ từ bước ra, nhàn nhã nói:

- Chuyện này ông cũng không nên trách Dương lão đệ, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi.

Hiên Viên Tam Thành cũng xuất hiện nơi đây.

Y mỉm cười, nói tiếp:

- Dương lão đệ là người làm ăn, người làm ăn nguyên tắc là tìm độc, mặt dày, nếu không Dương gia sao được giàu có khắp Quan Trung ? Bao nhiêu tiền đó y đào được đâu ra ?

Dương Khai Thái trừng mắt nhìn y, mặt mày đỏ cả lên, muốn nói, mà nói không ra được một lời.

Hiên Viên Tam Thành cười nói:

- Ta không hề trách người, ta cũng là dân làm ăn, đừng nói y chỉ tha cho người ba lần, dù tha cho người ba chục lần, người cũng đánh chết y như thường.

Dương Khai Thái đột nhiên dậm chân, ngoắt đầu bỏ đi. Dù y có muốn nói cũng nói không ra lời, huống gì, y chẳng còn gì để nói.

Quân tử gặp phải tiểu nhân, còn có gì hay ho để nói ?

Hiên Viên Tam Thành xoay người qua, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, mỉm cười nói:

- Người không cần phải cảm ơn chúng ta, dù chúng ta không lại cứu người, y vị tất đã đánh chết được người.

Tiêu Thập Nhất Lang không thể nói là kẻ quân tử, nhưng y cũng không phải là ngốc tử.

Đương nhiên y hiểu ý của Hiên Viên Tam Thành, y chỉ lười không thèm nói ra miệng.

Y bỗng nhiên phát giác ra, Hoa Như Ngọc nói một câu ít ra cũng không giả dối:

- Người thả Hiên Viên Tam Thành ra, có ngày người sẽ hối hận.

Hiên Viên Tam Thành bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Các vị phụ lão huynh đệ, các vị đã thấy rõ chưa ? Cái vị này là một đại anh hùng nổi danh trong thiên hạ, một đại hào kiệt có một không hai, danh hiệu là Tiêu Thập Nhất Lang.

Không ai dám nói gì. Trên đời này, kẻ ngốc chân chính không nhiều lắm, họa từ trong miệng ra, câu nói ấy, ai ai cũng đều biết quá rõ.

Hiên Viên Tam Thành đành phải nói tiếp:

- Ta niệm tình hấn là một anh hùng, lại là khách phương xa, do đó đã tha cho y ba lần, có điều hôm nay, ta phải giết hấn trước mặt các vị.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên bật cười. Y cảm thấy mình cũng không ngu lắm, cũng hiểu rõ con người Hiên Viên Tam Thành.

Y đã đoán ra được, Hiên Viên Tam Thành cứu mình là muốn để chính tay y giết mình.

Có thể cắt lấy đầu trên cổ Tiêu Thập Nhất Lang xuống, đây là chuyện thiên hạ anh hùng nằm mộng nằm寐 trước giờ.

Cái đầu của Tiêu Thập Nhất Lang, vốn là thứ chí bảo trong tâm mục của thiên hạ anh hùng hào kiệt.

Hiên Viên Tam Thành còn chưa nói hết lời:

- Bởi vì, cái vị đại anh hùng này, tuy da mặt rất dày, trái tim lại rất đen, không những háo sắc quá chừng, mà còn giết người như ngóe.

Hiên Viên Tam Khuyết hững hờ nói:

- Háo sắc quá chừng, giết người như ngóe, chẳng phải là bản sắc anh hùng hay sao ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Trên đời này không có thứ anh hùng đó, ngày tháng của mọi người không phải là thái bình đi được nhiều sao ?

Hiên Viên Tam Khuyết nói:

- Y chỉ có một đao đã bức chương môn phái Điểm Thương phải tự chọc mù mắt, ba chiêu đánh bại anh em nhà Âu Dương, nghe nói có thể xưng là đệ nhất cao thủ đương thế, ngươi giết có được y không đó ?

Hiên Viên Tam Thành thở ra nói:

- Đại trượng phu hữu sở bất vi, hữu sở tất vi, chỉ cần đạo nghĩa ở đó, thì dù biết là chắc chết, ta cũng đành phải đâm đầu vào.

Hiên Viên Tam Khuyết cũng thở ra nói:

- Được, ngươi chết, ta sẽ thu xác ngươi.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Không lẽ ông cũng muốn thử ?

Hiên Viên Tam Khuyết nói:

- Ta tuy là một lão già tàn phế, nhưng hai chữ đạo nghĩa, quyết không dám quên.

Hiên Viên Tam Thành ngẩng đầu cười lớn, nói:

- Đại trượng phu sống có gì vui, chết có gì sợ? Trận chiến hôm nay, bất kể ai thắng ai bại, chết sống thế nào, nghe ông nói câu này, có chết cũng không oán hận.

Hai anh em kẻ đưa người đẩy, kẻ thổi sáo người ca hát, nói như là thật.

Tiêu Thập Nhất Lang lại cười lên một tiếng nói:

- Được, nam tử hán lẫm, khí khái lẫm.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Ta có khí khái, ngươi có sức.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không sai.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Rút đao ngươi ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được.

Thanh đao của y đã ra khỏi vỏ.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Đây chính là Cát Lộc Đao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Nghe nói đây là một thanh bảo đao thiên hạ vô song.

Tiêu Thập Nhất Lang nhẹ nhàng vượt lưỡi đao, mỉm cười nói:

- Đây quả thật là một thanh khoái đao, muốn chém đầu ai, không cần dùng chiêu thứ hai.

Hiên Viên Tam Thành hỏi:

- Người nhờ vào thanh đao này, chỉ ba chiêu đánh bại Bá Trọng Song Hiệp ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có lúc ta chỉ cần một chiêu là đủ.

Hiên Viên Tam Thành thần sắc vẫn không thay đổi, y lạnh lùng nói:

- Được, hôm nay không những ta chỉ dựa vào hai bàn tay không này để tiếp thanh bảo đao thiên hạ vô song của ngươi, ta còn nhường ngươi ba chiêu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ngươi nhường ta ba chiêu ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Ta đã cứu ngươi ba lần, tại sao không thể nhường ngươi ba chiêu ?

Y quả thật rất chắc ăn.

Cường nỗ chi mạt, không thể xuyên cả lô cao. Tiêu Thập Nhất Lang đã là cường nỗ chi mạt, y nhìn được ra.

Y nhìn thấy rõ ràng, nếu không, sao y dám xuất thủ như vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang vỗ nhẹ lên lưỡi đao, bỗng nhiên thở dài nói:

- Tiếc ơi là tiếc.

Hiên Viên Tam Thành nhin không nổi hỏi:

- Tiếc gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tiếc thanh đao quý của ta, hôm nay phải lấy ra chém đầu ngươi.

Hiên Viên Tam Thành cười nhạt nói:

- Hôm nay ngươi muốn chém đầu ta, e rằng không dễ dàng gì.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, chậm chậm nói:

- Lúc này khí lực của ta đã suy kiệt, độc thương phát tác ra, vốn đã bại chắc chắn.

Hiên Viên Tam Thành cười nhạt nói:

- Bây giờ thì sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bây giờ không phải vậy nữa.

Hiên Viên Tam Thành hỏi:

- Thế nào ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lúc này, ta đối phó với một kẻ quân tử, bây giờ người ta đang đối phó là kẻ tiểu nhân.

Hiên Viên Tam Thành cười nhạt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thanh đao này của ta, không giết quân tử, chỉ giết tiểu nhân.

Y đưa đao ra, tia mắt cũng đột nhiên bùng lên sát khí sắc bén như lưỡi đao.

Đao quang và sát khí, bức tới mi mắt, trái tim của Hiên Viên Tam Thành lạnh hẳn đi, nụ cười của y cũng khựng ngang.

Y bỗng nhiên phát giác ra, Tiêu Thập Nhất Lang đã biến thành một người khác hẳn.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên xoay ngược đao lại, cắt một miếng thịt trên đùi ra, máu tươi phun tứ tung.

Y chẳng chau mày chút xíu nào, chỉ hững hờ nói:

- Cái đùi này của ta quả thật không xong, nhưng ta giết người không cần phải dùng đến đùi.

Trên trán của y đã thấy mồ hôi lạnh thấm ra, nhưng ánh mắt của y càng sáng rực lên, người càng tỉnh táo hẳn ra.

Hiên Viên Tam Thành cũng rịn mồ hôi đầy cả trán.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y lom lom, chậm chậm nói:

- Có phải ngươi nói, ngươi muốn nhường ta ba chiêu ?

Hiên Viên Tam Thành găng gượng uốn ngực nói:

- Ta ... ta nói đấy.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:

- Có điều, nhát đao của ta mà chưa bức ngươi xuất thủ, xem như là ta thua rồi đấy, ba nhát còn chưa lấy được đầu của ngươi, cũng coi như ta thua luôn, chính ta sẽ cắt đầu mình hai tay đưa cho ngươi, khỏi phiền ngươi ra tay.

Gương mặt Hiên Viên Tam Thành đã biến ra xanh mét, trong màu xanh còn có màu lục.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên hét lớn:

- Ngươi tiếp thử một nhát đao này trước.

Đêm càng khuya, đèn càng sáng trưng. Có điều, nhát đao vừa vung ra, bao nhiêu đó đèn đuốc bỗng như bị tối lại. Đao quang như thất luyện bay ra, Hiên Viên Tam Thành bỗng biến mất tăm mất dạng.

Lúc này cái vị đại anh hùng, đại hào kiệt bất khả nhất thế ấy, vừa thấy ánh đao của Tiêu Thập Nhất Lang lóe lên, đột nhiên biến thành một con hồ ly trùng phải tên, như làn khói chui ngay vào trong đám đông.

Đám đông lão nháo lên một hồi, nhìn lại, chẳng còn thấy bóng dáng của y ở đâu nữa cả.

Trên mái ngói cũng không còn thấy tấm dạng của Hiên Viên Tam Khuyết đầu.

Ánh đao rực rỡ như chớp, chiếu trên gương mặt của Nhân Thượng Nhân, gương mặt không còn hình dạng con người.

Tiêu Thập Nhất Lang đưa cao thanh đao lên, nhìn lom lom vào y.

Nhân Thượng Nhân không động đậy, y không thể động đậy, gã đại hán mình trần thì đang lùi từng bước từng bước một, càng lùi càng nhanh, trong chớp mắt đã lùi tới góc đường.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười lớn nói:

- Đại trượng phu có được đuổi được, những tên này quả không hổ là những bậc đại trượng phu.

Trong đám đông hình như cũng có người đang thở dài:

- Hay cho đại trượng phu không biết xấu hổ! Hay cho hào khí của đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang!

Đại Hanh lâu vẫn còn đang đèn đuốc sáng trưng, nhưng ai nấy nhìn vào Tiêu Thập Nhất Lang, bỗng nhiên sắc mặt đều thay đổi hẳn.

Phong Tứ Nương đang dựa vào lan can nhìn y, trên gương mặt, ngón lệ đã khô, nhưng nét biểu tình không ai hiểu nổi, miêu tả nổi, không biết là đang hãnh diện vì cái hào khí của người đàn ông đó, hay đang vì mệnh vận của mình mà thương cảm.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm bước lại bên nàng, ngồi xuống.

Y không nhìn nàng, chỉ có y mới hiểu được tâm tình của nàng trong lúc này, y cũng biết mình lại nợ nàng thêm một phen nữa.

Cái nợ đó, cả đời y, e rằng vĩnh viễn y không bao giờ trả lại nổi.

Phong Tứ Nương cũng ngồi xuống, lẳng lặng rót cho y một ly rượu. Y lẳng lặng uống cạn.

Phong Tứ Nương bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Trận này, anh chưa ra chiêu nào, đã thắng rồi, từ xưa đến giờ, chưa có ai thắng vinh quang bằng anh, tôi phải kính anh ít ra ba mươi ly rượu mới đúng.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười lên một tiếng, cười rất gượng ép:

- Đáng lý ra cô thật không nên kính rượu tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì đáng lý ra tôi không nên thắng, lại thắng.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, đáng lý ra anh phải thua, anh lại không thua ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười càng thêm miễn cưỡng:

- Đáng lẽ cô phải nhìn ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi nhìn không ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng mà tôi ...

Phong Tứ Nương ngắt lời y, lạnh lùng nói:

- Có phải anh hy vọng mình bại dưới tay Dương Khai Thái ? Hy vọng y giết được anh ?

Nàng nhìn đắm đắm vào mặt y:

- Có phải anh cho rằng, nếu Dương Khai Thái đánh bại anh, trong lòng tôi sẽ đỡ khó chịu hơn một chút ?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời, cũng không làm sao trả lời.

... Tôi chỉ biết, tôi mắc nợ hai người, tôi chỉ còn trả lại bằng cách đó.

... Cách đó, ít ra tôi cũng thấy trong lòng dễ chịu tý đỉnh.

Y không thể nói trắng ra những lời đó, y cũng không dám nói ra, nhưng Phong Tứ Nương vẫn hiểu.

Nàng đang còn nhìn y lom lom, lạnh lùng nói:

- Nếu chính anh không trả lời được, tôi sẽ nói dùm cho anh, anh mà thua trận đó, chúng ta không có ai sung sướng cả, ngay cả Dương Khai Thái cũng không.

Lúc nàng nhắc đến ba tiếng Dương Khai Thái, giọng nàng không còn khích động, hình như nàng đang nhắc đến tên một người lạ.

Trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang vẫn đau nhói, vì y hiểu tâm tình của Dương Khai Thái, một thứ tâm tình vĩnh viễn không quên được người ta, nhưng lại không biết làm cách nào hơn. Không ai hiểu cái tâm tình ấy rõ hơn bằng Tiêu Thập Nhất Lang.

Không làm gì hơn, bốn chữ ấy vốn là một bi kịch trên thế gian.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên thở nhẹ ra:

- Tôi biết anh muốn trả lại nợ, nhưng cái cách anh dùng quá sai, mà đôi tượng cũng quá sai.

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu, hỏi:

- Tôi ... tôi phải nên làm sao ?

Bàn tay của Phong Tứ Nương nắm chắc lại dưới găm bàn, nàng nói từng tiếng một:

- Anh nên trả nợ cho Thẩm Bích Quân trước.

Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang cũng nắm chắc lại.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi đã nói với anh, tôi nhất định phải đi với anh tìm cô ấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng mà, bây giờ ...

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ tôi vẫn muốn đi với anh tìm cô ấy.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn nàng đắm đắm, lần này nàng lại tránh ánh mắt của y.

Một hồi thật lâu, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cũng thở ra một hơi dài nói:

- Cô ... cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ biến đổi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Vĩnh viễn.

Nàng quay đầu qua một bên, nhìn ra màn đêm bên ngoài song cửa, bởi vì, nàng không muốn để cho y thấy, nước mắt của mình lại trào ra.

Một tập ngân phiếu dày cộm còn đang ở trên bàn, không ai động tới, không ai dám động tới.

Đấy không phải chỉ là một tập giấy lộn, đấy là một kho tiền tài, mà đa số người chỉ có lúc mơ mộng mới thấy được, một kho tiền tài mà đa số người không tiếc bán linh hồn mình để đổi lấy nó.

Nhưng lúc Tiêu Thập Nhất Lang nhìn tập ngân phiếu đó, gương mặt y lộ một vẻ trào lộng rất kỳ quái, y bỗng nhiên nói:

- Tại sao cô không hỏi tôi lấy đâu ra bao nhiêu đó tiền ?

Phong Tứ Nương hỏi lại:

- Nếu tôi hỏi, anh có chịu trả lời không ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nếu tôi nói, cô có chịu tin không ?

Phong Tứ Nương hỏi lại:

- Tại sao tôi lại không tin ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở dài:

- Bởi vì, đây thật là một chuyện hoang đường, ngay cả tôi cũng còn không tin nổi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, ngay cả tôi cũng không biết tiền đó từ đâu lại.

Phong Tứ Nương kinh ngạc nhìn y, ngán lệ trên gương mặt của nàng đã khô, nàng vốn rất có khả năng không chế nước mắt của mình, nhưng trước giờ không không chế nổi giọng nói của mình.

Nàng la lớn lên:

- Ngay cả anh cũng không biết ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu, cười khỏ nói:

- Tôi biết cô không làm sao tin được những chuyện như vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Rốt cuộc chuyện đó ra làm sao ?

Những chuyện hoang đường, thường thường lại là chuyện rất đơn giản, chỉ cần một câu nói đã hết chuyện.

- Bao nhiêu tiền đó là do người khác tặng đấy.

- Ai tặng ?

- Không biết.

Phong Tứ Nương càng kỳ quái:

- Có người tặng cho anh bao nhiêu đó tiền bạc, anh lại không biết người ta là ai ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Y tặng cho tôi tiền, không chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y tặng cho anh tất cả bao nhiêu rồi ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Số mục chính xác, tôi cũng không biết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ nhiều quá anh tính không ra ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không những nhiều quá tôi đếm không xuể, mà còn nhanh quá tôi đếm không kịp.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y tặng tiền cho anh vừa nhiều vừa nhanh ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:

- Tôi đi bất cứ chỗ nào, đều phát hiện ra, y đã tại ngân hàng chỗ đó, đặt một số tiền rất bộn vào cho tôi, chỉ cần tôi đi đến nơi nào, người ở nơi đó sẽ lập tức đem tiền lại giao cho tôi.

Y đang nhìn Phong Tứ Nương, y đợi nàng bật cười lên. Câu chuyện đó xem ra cũng rất hoang đường đáng cười lắm chứ.

Nhưng Phong Tứ Nương không cười, nàng trầm ngâm nói:

- Anh có hỏi người ở ngân hàng, ai đem tiền lại đặt cọc trước không ?

Đương nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang đã hỏi qua.

- Đến ngân hàng bỏ tiền vào, các thức các dạng người đều có đủ, ai ai cũng là dân làm ăn, người ta đem tiền lại gửi, dĩ nhiên ngân hàng chẳng ai đi hỏi cặn kẽ lai lịch người ta.

Phong Tứ Nương nói:

- Bọn họ lấy danh nghĩa của anh đặt tiền vào trương mục, rồi kêu người ngân hàng đem tiền lại giao cho anh ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu.

Phong Tứ Nương nói:

- Người của ngân hàng làm sao biết được anh là Tiêu Thập Nhất Lang ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đương nhiên bọn họ không biết, nhưng tôi đi đến đâu, bọn họ đều nhận được một bức thư, dưới tên tuổi của tôi, kêu bọn họ đem tiền lại giao cho tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ anh nói không muốn không được sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười mỉm nói:

- Tại sao tôi lại không muốn ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bởi vì, y nhất định không phải đưa tiền tặng cho anh khơi khơi như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đương nhiên y có mục đích.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh có nghĩ y làm như vậy để làm gì không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, y biết trên đời này không ai tin có chuyện như vậy xảy ra, y muốn người khác nghĩ rằng, tôi đã tìm được kho tàng.

Y cười khỏ nói tiếp:

- Một người tìm ra kho tàng, không khác gì một khúc xương, mấy con chó, nhỏ có lớn có, đủ thứ đủ dạng, đói có, điên có, chỉ cần nghe có mùi, là lập tức chạy lại giành giật.

Phong Tứ Nương nói:

- Y muốn người trong giang hồ tập trung mũi dùi vào anh.

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:

- Người khác ai cũng chú ý đến tôi, y sẽ đi từng bước một tiến hành kế hoạch và âm mưu của y, dù có tốn chút tiền của, cũng đáng giá thôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Chẳng qua, y đưa cho anh không phải chút tiền của.

Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận:

- Quả thật không phải chút ít tiền của.

Phong Tứ Nương nói:

- Trong giang hồ, người có tiền của như vậy không có mấy ai, có khả năng tùy tiện đưa bao nhiêu đó tiền cho người ta, tôi chẳng nghĩ ra được lấy một người.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi chỉ nghĩ ra được có một người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tiêu Dao Hạo tuy đã chết, nhưng cái tổ chức bí mật ấy của y vẫn còn đó, bởi vì, bây giờ đã có người khác thế vào địa vị của y ...

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh nghĩ tiền bạc do người này gởi lại cho anh ?

Tiêu Thập Nhất Lang lại gật gật đầu nói:

- Chỉ có người này, mới có khả năng làm chuyện như vậy.

Tiêu Dao Hạo vốn là kẻ phú khả địch quốc, người trong tổ chức của y, cũng đều là những tay đại hiệp trấn ở mỗi phương.

Nếu tài sản của bọn họ đem tụ lại ở một nơi, số mục sẽ trở thành lớn lao không ai có thể tưởng tượng nổi.

Dù ba nơi bảo tàng trong truyền thuyết có thật, cũng không bằng với tài sản đó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Xem ra, người này không những kế tiếp địa vị của Tiêu Dao Hạo, y còn thừa kế luôn tài sản của hắn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng anh hoàn toàn không biết gì về thân phận và lai lịch của y ?

Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên không biết. Bí mật ấy chẳng ai biết được.

- Tôi chỉ biết, y là một người rất đáng sợ, không chừng còn đáng sợ hơn Tiêu Dao Hâu.

- Sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Bởi vì, ít nhất, y còn âm trầm, cơ cảnh hơn Tiêu Dao Hâu, bây giờ y lợi dụng tôi để di chuyển mục tiêu mọi người, đem tôi nuôi béo một hồi, đợi kế hoạch của y gần hoàn thành rồi, e rằng tôi là người đầu tiên y đem ra khai đao.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Do đó, anh nhất định phải điều tra cho ra y là ai ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chỉ tiếc là ngay cả một đường dây mối nhợ tôi cũng không có.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, anh chỉ còn nước đem Băng Băng đi khắp nơi, tìm những người trong tổ chức.

Tiêu Thập Nhất Lang rầu rầu nói:

- Chỉ tiếc là Băng Băng bây giờ không thấy đâu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chỉ có Băng Băng mới nhận ra những người ấy ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chỉ có mình cô ta.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Cũng chỉ có cô ấy mới biết bí mật ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Trừ cô ta ra, không ai tin được những lời tôi nói.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi cũng tin.

Giọng của nàng ôn nhu mà kiên định:

- Anh nói gì tôi cũng tin, bởi vì tôi biết anh là người như thế nào, tôi biết anh trước giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng cảm thấy máu nóng dâng trào lên, y nhận không nổi thò tay ra nắm lấy bàn tay nàng.

Trong lòng y, mỗi cảm kích không còn cách nào diễn tả ra được.

Phong Tứ Nương từ từ kéo tay mình lại, rút vào dưới bàn, nàng lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là trên đời này, hiểu được anh, không có mấy người, bởi vì, anh vốn không cần họ hiểu.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bàn tay của mình, nhìn như muốn si dại một hồi, không biết y đang nghĩ gì.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vậy, không những chúng ta đi tìm Thâm Bích Quân, còn phải đi tìm Băng Băng.

Tiêu Thập Nhất Lang rút cuộc thở ra một tiếng, cười khò nói:

- Chỉ tiếc là tôi vẫn không có lấy một đường dây mối nhợ nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải ở đây anh cũng có một cái nhà ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đây không phải là nhà, chỉ bất quá là một đám phòng ở.

Ánh mắt của y lại lộ vẻ tịch mịch:

- Trước giờ tôi chưa hề có nhà.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng bây giờ, anh có rất nhiều phòng ở ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cơ hồ mỗi thành phố có một cái.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhà ấy là do anh mua ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Trước giờ tôi không có tiền mua nhà, y đưa nhanh chừng nào, tôi tiêu nhanh chừng đó.

Phong Tứ Nương hững hờ nói:

- Nghe nói anh muốn mua đứt một kỹ nữ, đã không tiếc quăng đi mười ngàn lạng vàng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Y đã muốn tống ra, tôi chỉ còn nước tiêu bạt mạng, tôi càng tiêu chừng nào, y đành phải tống ra chừng đó, y đưa cho tôi nhiều, y sẽ phải tiêu ít đi, do đó, tôi tiêu mất đi của y đồng nào, là giảm bớt đi lực lượng của y chừng đó.

Y lại miễn cưỡng cười lên một tiếng:

- May mà tôi rất chuyên gia về môn tiêu tiền.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng anh không mua nhà cửa ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không hề.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhà cửa vậy thì ở đâu ra ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cũng do y đưa lại, có lúc y đem khế ước nhà cửa từng rương rương gánh lại.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Những nơi ấy Băng Băng đều có ghé qua ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đa số là có ghé qua.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh có bao giờ nghĩ cô ta bỗng nhiên muốn đi tìm chỗ nào đó một mình nghỉ ngơi mấy ngày không ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, cô ta muốn một mình ngồi nghĩ tâm sự, cô ta muốn xem thử anh có hoảng hốt đi tìm cô ta không.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tôi không nghĩ ra cô ấy muốn vậy để làm gì.

Phong Tứ Nương thở nhẹ ra, nói:

- Anh không nghĩ ra, bởi vì anh không phải là đàn bà.

Ánh mắt của nàng lại lộ vẻ u oán và thương cảm, nàng chậm chậm nói tiếp:

- Tôi là đàn bà, tâm sự của đàn bà, chỉ có đàn bà mới hiểu được ...

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nếu cô là cô ấy, cô có đi tìm một chỗ nào đó một mình không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Nhất định là vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì tôi không thích nhìn anh và bạn thân ngồi uống rượu nói chuyện gẫu, chuyện mà tôi chẳng biết tới, bỏ tôi một mình, bởi vì, tôi không thích thấy anh vì một người đàn bà khác mà đau lòng, bởi vì, tôi phải biết anh có thật sự quan tâm đến tôi không, bởi vì, tâm sự của tôi, anh chẳng biết một tý gì.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng mà cô ta ... cô ta khác với cô, cô ta chẳng qua chỉ là em gái của tôi.

Phong Tứ Nương lại quay mặt đi, nhìn đăm đăm về phương trời xa, nàng hững hờ nói:

- Tôi chẳng qua cũng chỉ là thơ thơ của anh.

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì, đến bây giờ, y mới phát hiện ra, mình lại mắc nợ thêm một người nữa.

Lại một cái nợ không bao giờ trả được.

Y bỗng nhiên nghĩ đến lúc Bằng Bằng nhìn y, cái vẻ muốn nói mà yên lặng, ánh mắt mạch mạch hàm tình ...

Y nhin không nổi thở dài một tiếng, hỏi:

- Nếu là cô, thì cô sẽ đi tìm nơi nào ở một mình ?

Phong Tứ Nương không quay đầu lại:

- Đương nhiên là nơi mà anh đã từng ở, và cô ta cũng từng ở.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Căn nhà ấy, cô ta đều có ở, và tôi cũng từng ở.

Phong Tứ Nương nói:

- Do đó, chúng ta nên lại đó xem.

Nàng vẫn còn chưa quay đầu lại, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tôi chỉ hy vọng anh tìm thấy cô ấy rồi, vĩnh viễn đừng xem cô ấy là em gái mình.

Hết chương 15